

ügyesen tudjuk utánozni a legújabb divatot, hanem — mindenféle divatok ismeretében — a magunk nyelvén, tiszta és igaz szóval kimondani a magunk igazságát.

Elmaradott, konzervatív-e az a festészet, amelynek mintavételét föltekinteni ezúttal összejöttünk? Mondhatja talán, aki színeket elmosó áttételek, ünnepi riportok, felületes beszámolók transzmisszióin át ismeri világunkat, amelyet mi mai magyar valóságnak nevezünk. De mást mond, aki igazi hétköznapijaink valóságos embereire, igaz jelképeire ismer itt a vásznakra írott művészi világban. Aki tudja, hogy életünk, s így a nemzet élete folyamata, minden földcsuszamlások ellenére törvényszerű kontinuitás, vagyis e pillanatban (a pillanat ezúttal persze évtizedeket jelent) együtt él köröttünk és bennünk a múlt és a jelen, de előbukkanni látszik a jövőendő is. Mindezt képbe írni, látvánnyá tenni, vagyis egy műfaj eszközeivel újjáteremteni: soha nem kívánt művészi erőt, tehetséget és felelősséget követel azoktól, akik az ősi művészet törvényei szerint egyetlen síkban igyekeznek ábrázolni e bonyolult szimbiózist, a rohanó korban pillanatonként változó sokféle jelenséget, e bámulatosan tarka kavarodást.

Köszöntsük hát illő tisztelettel és igaz szeretettel azokat, akiknek ez máris sikerült!

ANNUS JÓZSEF

Szerkesztői asztal

Április 18 és 22 között a Varsói Magyar Kulturális Intézet rendezésében Tiszatáj-estek voltak Lengyelországban. Lapunkat Vörös László főszerkesztő, Annus József főszerkesztő-helyettes és Olasz Sándor munkatárs képviselte. A varsói irodalmi estet Tadeusz Olszański vezette, a klasszikus és a mai Szegeden élő írók műveit neves lengyel színpadok tolmácsolták. A Dobrzyńban (egy Visztula parti városkában) tartott est után Wrocławban, az Irodalmi és Zenei Klubban mutatkozott be a Tiszatáj. Szerkesztőségünk tagjai találkoztak az Odra című irodalmi folyóirat vezetőivel, és tárgyaltak a két lap közötti kapcsolat megerősítéséről.

*

Munkatársaink közül Annus József főszerkesztő-helyettes és Tóth Béla rovatvezető vett részt Tiszatáj-ankéton a közelmúltban. A szegedi Ifjúsági Ház klubjának vendégei voltak.

NAGY ISTVÁN
(1904–1977)

Nemrég még közönség elé állott a budapesti Nemzeti Színház függönye előtt, április végén pedig már halálának híre érkezett Kolozsvárról. A romániai magyar irodalom kiemelkedő alakja asztalosként járta egykor Románia és a Balkán gyárait, hamarosan bekapcsolódva a munkásmozgalomba. Első írásai a Korunkban jelentek meg, de 1933-ban már regénye, a Nincs megállás is az olvasók elé került. 1938 után kapcsolata állandósul a munkásírókkal, a párt megbízásából keresi az utat a népi írókhoz is. A főlsszabadulás után fontos megbízatásokat kap: szerkesztő, egyetemi tanár, rektor. Önéletrészének kötetei az elmúlt évek legjelentősebb termései, fájdalmas veszteség, hogy tervezett munkáját nem végezhetette be.

A proletár testvériség, az igazság szenvedélyes hirdetője távozott alakjával. Emlékét megőrizzük!